

"Ο ΓΡΟΓΛΙΩΦΟΡΟΣ"

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΦΥΛΛΟ 21^ο/ΕΤΟΣ 9^ο

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2012

· Ο τάφος της Υπεραγίας Θεοτόκου - Γεθσημανή

«καὶ τῶν πρεσβείων τῶν σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τάς ψυχάς ἡμῶν»

Ἀρχιμανδρίτου Λαμασκηνοῦ Χαλκίτη

Ο ἄνθρωπος στό βάθος του, ὅσο ἀχαλίνωτος καὶ ἀναιδέστατος καὶ ἂν εἶναι, η ἔστω ἀδιάφορα πορεύεται μέ πολλές ἀνόητες καὶ ἀσεβεῖς δικαιολογίες πού προβάλλει γιά τήν κατάστασή του, η δοπία εἶναι ξένη πρός τό Θεό η καὶ ἐχθρική πρός Αὐτόν, δέν παύει στό βάθος του νά διασώζει σέ μεγάλο η μικρό η σέ ἐλάχιστο βαθμό καλή διάθεση πρός τό Θεό.

Γιά νά συντελεσθεῖ τό θαῦμα τῆς προσεγγίσεώς του πρός τό Θεό χρειάζεται βοήθεια. Στό σημεῖο αὐτό νοιώθει ὅτι στό πρόσωπο τῆς Παναγίας Παρθένου θα εὔρει ἀσφαλῶς αὐτόν τόν πολύτιμο βοηθό. Διότι εἶναι μεσίτρια μεγάλης ἐμβέλειας.

Η Παναγία Παρθένος, ἀναγνώστα μου, μεσιτεύει ὅντως ἀποτελεσματικά, διότι διαθέτει αὐτό πού θέλει ὁ Θεός: ἀγιότητα βίου. Αὐτή η ἀγιότητα πού διαθέτει η Παναγία μας εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε κρίθηκε ἀπό τούς Πατέρες ὅτι στούς οὐρανούς κατέχει «τά δευτερεῖα τῆς Τριάδος». Αὐτή η ἀγιότητά Της τήν κατέστησε ἄξια νά χρησιμοποιηθεῖ ἀπό τό Θεό ώς δογανογιάννα ἐνανθρωπίσει ὁ Αἰώνιος Λόγος Του καὶ νά ἐργασθεῖ τή σωτηρία μας. Συγχρόνως καὶ ἔκποτε η ἀγιότητά Της αὐτή τῆς δίνει παρορμοσία νά ὅμιλει στό Θεό γιά ψυχές, μεσιτικῶς παρεμβαίνουσα στό Θεό, καὶ Τοῦ ζητᾶ νά παραβλέψει τίς ἀμαρτίες μας, τίς πνευματικές καθυστερήσεις, τίς ἀδυναμίες μας καὶ τή θανατηφόρο ἀκηδία πού συχνά μᾶς κυριεύει. Τοῦ ζητάει νά μᾶς συγχωρεῖ, νά δείξει ἐπιείκεια γιά τά σφάλματά μας καὶ νά ἀνοίξει τούς οὐρανούς γιά μᾶς, ὅταν ἔλθει η ὥρα μας νά σταθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας γιά νά λάβουμε ἀπό τή δικαιοσύνη Του καὶ τή χάρη Του ὃ, τι καλύτερο συμφέρει τίς ψυχές μας. «Πολύ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργούμενη», λέγει ὁ ἄγιος Ιάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. Ἔτοι ἔξηγεῖται πώς η Παναγία μας ἔχει εὐεργετική παρορμοσία ἐνώπιον τοῦ Θεού.

Ἄλλα εἶναι καὶ ἔνας δεύτερος λόγος πού κάνει τήν Παναγία Παρθένο πρόσθυμα νά μεσιτεύει γιά τή σωτηρία μας: η ἀγάπη. Αὐτήν τήν ἀγάπη Της πλούσια τρέφει μέσα στή μητρική Της καρδιά καὶ τήν ἐνισχύει διαρκῶς τό μήνυμα, πού ἔδωσε σ'

ὅλο τόν κόσμο τό Παιδί Της, «ἀγαπάτε ἀλλήλους». Ή ἀγάπη εἶναι τό πᾶν, διότι «ὁ Θεός ἀγάπη ἔστιν», (Ἐναγγελιστής Ἰωάννης). Η ἀγάπη εἶναι ὁ μοναδικός παράγων βελτιώσεως τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, γι' αὐτό καὶ ὁ ἀνωτέρω Εὐαγγελιστής σημειώνει ἀλλοῦ «τὴν ἀγάπην ἐκτενῇ ἔχοντες». Ἔτοι καὶ η Παναγία ἐπορεύθη καὶ πορεύεται πάντα μέ ἀγάπη πρός τά λογικά πλάσματα τοῦ Παιδιοῦ Της, γιατί τά θεωρεῖ καὶ δικά Της παιδιά καὶ σάν μάνα ἀγρυπνα φροντίζει γι' αὐτά. Μέ αὐτήν τήν ἀγάπη Της ἀπευθύνεται καὶ πρός τό Θεό γιά μᾶς καὶ ἐνώνει τίς προσευχές Της μέ ἐκείνες τοῦ Αἰώνιου Λόγου, τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὁ Ὄποιος κατά τόν Παῦλο ἔντυγχάνει ὑπέρ ἡμῶν». Σ' αὐτές τίς μεσιτικές προσευχές ὅλων τῶν Ἅγίων, οἱ ὅποιοι διεκρίνοντο γιά τήν ἀγάπη τους καὶ τήν παρορμοσία τους.

Ἄς προσθέσουμε σ' ὅλα αὐτά πού εἴπαμε γιά τή μεσιτική δύναμη τῆς Παναγίας Παρθένου καὶ τοῦτο, κλείνοντες τό θέμα μας. Μποροῦμε καὶ πρέπει καὶ ἔμεῖς νά κατορθώσουμε νά διαθέτουμε παρορμοσία μίας ἀγίας ζωῆς κατά Θεόν καὶ μέ τήν ἀγάπη, πού θά πρέπει νά καλλιεργοῦμε πρός πάντας νά μπούμε στήν τακτική, τή μεσιτική, ώς χρέος τῆς πίστεώς μας. Μέ αὐτήν τήν τακτική ὁ Θεός θά δοξάζεται καὶ ζῶντες καὶ τεθνεῶτες ἀδελφοί μας θά βοηθοῦνται γιά νά ζοῦν μέσα στή σφαίρα τῆς ἐπιφρονής τοῦ Θεοῦ. Διά δέ τόν έαυτόν μας, νά μήν ἀπορρίφθοῦμε ἀπό τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ, πού ἀπηγύχετο δί' έαυτόν ὁ Δαβίδ. Τούτο σημαίνει ὅτι μετά ἀπό μιά τέτοια θυσιαστική τακτική πού θά ἐφαρμόσουμε, θά ἀξιωθοῦμε νά ζήσουμε στούς οὐρανούς αἰώνια, ἀτενίζοντες τό Θεό τήν πρόσωπον πρός πρόσωπον κατά Παῦλον, γεγονός πού θά διλοκληρώνει τήν αἰώνια εὐτυχία μας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΠΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
“Ο ΤΡΟΠΛΙΟΦΟΡΟΣ”

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΠΙΠΕΔΙΑ ΥΔΗΣ:
Πρωτοπρεσβύτερος Γρηγόριος Μπαππάδης
ΤΗΛ. - ΦΑΞ: 210 49 51 396

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΤΥΠΟ
Γ. ΑΒΕΡΕΦ 103 - ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
ΤΗΛ. - ΦΑΞ: 210 49 56 302

«Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν
παρθενίαν ἐφύλαξε,
ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον
οὐ κατέλιπες Θεοτόκε...»

Άδελφοί μου ἀγαπητοί,

“Οσοι πιστεύουμε στὸν Τριαδικό Θεό, συναποδεχόμεθα καὶ τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Προσκυνοῦμε καὶ λατρεύουμε τὸν Θεό καὶ μαζί τιμοῦμε τὴν ἐκπρόσωπο τῆς ἀνθρωπότητας στήν ἀπό αἰώνων διαδικασίᾳ τῆς Θείας Οἰκονομίας γιά τῇ σωτηρίᾳ τοῦ κόσμου. Ἡ ἀνθρωπότητα ὅφειλε νά μετάσχει καὶ ἡ ἴδια στήν ὑπόθεση τῆς σωτηρίας της. Οἱ δυνάμεις τῆς ὥμως ἦταν ἐλάχιστες, ἀδυναμία καὶ παχεξία παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀπό τὸ ζεῦγος τῶν Πρωτοπλάστων σέ ὅλη τὴν ιστορική συνέχεια. Ἡλθε, ώστόσο, τὸ εὐλογημένο «πλήρωμα τοῦ χρόνου» καὶ χρειάστηκε ἡ «Νέα Εὐα» νά διακονήσει τὸ ὑπερφυές Μυστήριο τῆς Σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, προκειμένου νά ἀναστήσει τὸν ἀνθρωπό καὶ νά τὸν λυτρώσει.

Ἡ Θεοτόκος ἐπελέγη ως τό «Δοχεῖον τῆς Χάριτος», ἐτοιμάστηκε δεόντως, προσευχήθηκε ἐγκάρδια, καθαρίστηκε ψυχικά μέ τῇ Χάρῃ τοῦ Θεοῦ καὶ σάν ἄκουσε τό ἀρχαγγελικό μήνυμα, ἔσκυψε ταπεινά τό κεφάλι καὶ μέ σεμνότητα καὶ ὑπευθυνότητα ἔδωσε τὴν ἀπάντησή Της. Ἡταν ὁ λόγος ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας στή Θεία πρόσκληση καὶ πρόκληση: «Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοντό μοι κατά τό ὄχημα σου» (Λουκ. 1,38). Ἡ ὑπακοή τῆς Θεοτόκου ἐγκαινιάζει τὴν πρέπουσα συμπεριφορά τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ὅλων μας, στό θεῖο θέλημα. Ἐκτοτε ἡ βιοτή μας πρέπει νά εἶναι συνεχής φροντίδα ἐκπλήρωσης τοῦ ἀγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Πανηγυρίζουμε, λοιπόν, σήμερα τιμώντας τὴν πανύμνητη Δέσποινα Μαρία ως ἀληθῆ Θεοτόκο, αἰσθανόμενοι τέκνα Της, κατὰ τὴν υἱοθεσία ποὺ μᾶς χαρίζει ὁ Υἱός Της. Ἐκείνη, ἡ Ὄποια «ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξε», κατὰ τὴν Κοιμησή Της δὲν ἐγκατέλειψε τὸν κόσμο, ἀλλά ως Κυρία τοῦ κόσμου καὶ Παντάνασσα -

Παντοβασίλισσα, φέρει ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Υἱοῦ Της ὅλο τὸν κόσμο, δεομένη ἀπαύστως ὑπὲρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἐκείνη ποὺ εἶναι ὁ «κόσμος» τοῦ κόσμου, δηλαδὴ τὸ στολίδι καὶ ἡ εὐπρόσπεια ὅλης τῆς Δημιουργίας, γίνεται μεσίτρια τοῦ κόσμου πρὸς τὸν Οἰκτίζοντα Θεόν, καὶ μεταβιβάζει τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνον τοῦ κόσμου, τὴν ἀνάγκη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου στὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ὁ Ὄποις τὴν τιμῆν της Μητέρα Του καὶ ἐπακούει εὐχαρίστως τῶν μητρικῶν πρεσβειῶν καὶ ἵκεσιῶν Της. Πανηγυρίζουμε καὶ ἀγαλλόμεθα, γιατί ἔχουμε Πρέσβειρα στὸν Οὐρανό· ἔχουμε πλάι στή μάνα μας μιά Ἀλη, πολύ σπουδαία, τὴν Παναγία Μητέρα.

Άδελφοί μου ἀγαπητοί,

«Ἄπόστολοι ἐκ περάτων» συναθροίζονται γιά τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τῆς Θεοτόκου, πού ἐγκαταλείπει τὸν κόσμο. Θρῆνος καὶ κλαυθμός σέ κάθε ἀπόλεια συγγενοῦς ἡ φίλου. Στή προκείμενη περίπτωση ἡ θλίψη δέν ἔχει θέση. Οἱ σοφοί Πατέρες ἔχουν ἐπινοήσει τὸν ὄρο «Χαρομολύπη», στὸν ὃποιο ὁ ἀείμνηστος Φώτης Κόντογλου, ὁ ὑμνητής καὶ εἰκονογράφος τῆς Παναγίας, ἔχει προσθέσει τὸ «Χαροποιόν πένθος». Καὶ μεῖς τιμοῦμε τὴν Κοιμησή Της ως ἄλλο Πάσχα, ως τὴ «Λαμπρή τοῦ καλοκαιριοῦ», γιατί στά βάσανά μας, στίς δυσκολίες μας, στίς ἀστοχίες καὶ στίς ἀμαρτίες μας, ἔχουμε συνήγορο στὸν Οὐρανό. Ἡ Παναγία Μητέρα σκουπίζει τά δάκρυνά μας καὶ πρεσβεύει γιά μᾶς. Τὴν τιμοῦμε καὶ Τήν δοξάζουμε.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ
Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΑΣ
Μετά πολλῆς ἀγάπης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
† Ο Νικαίας Ἀλέξιος

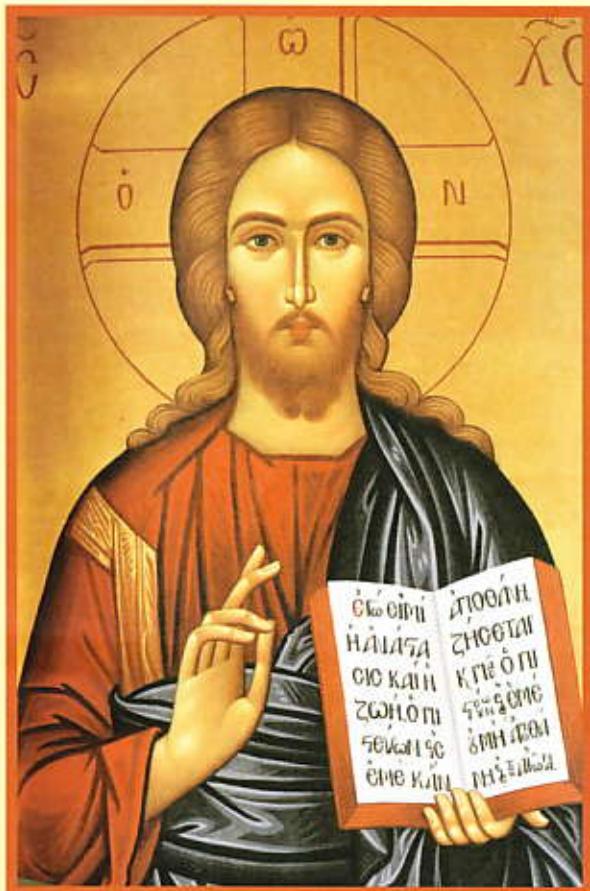

Σ' ὅποιον ἔχει λόπη ὁ Χριστός τοῦ λείπει.

Τὸν Δρός Χαραλάμπη Μ. Μπόσια,
Μεγάλων Υμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἑκκλησίας

Ἡ κατά Θεόν Λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν κατεργάζεται ἡ δέ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται» (Β΄ Κορ. Ζ' 10). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Ἐπιστολή του πρὸς Κορινθίους μᾶς λέει ὅτι ἡ λύπη πού αἰσθάνεται ὁ ἀνθρώπος στήν καρδιά του, ὅταν ἡ ζωὴ του εἶναι σύμφωνη μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, προκαλεῖ πνευματική ὡφέλεια, γιατὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν μετάνοια, πού αὐτὴ μὲ τῇ σειρᾷ τῆς ὁδηγεῖ στήν ἀλλαγὴ τῶν σκέψεων καὶ ἀποφάσεών του, ὁδηγεῖ στήν σωτηρία. Ἡ λύπη ὅμως πού αἰσθάνεται στήν καρδιά του ὁ προσκόλλημένος στόν κόσμο ἀνθρώπος, δηλαδὴ αὐτός πού ἔχει κοσμικό φρόνημα, τόν ὁδηγεῖ στόν ψυχικό καὶ ἐνίοτε καὶ τόν σωματικό θάνατο. Ποιά ὅμως εἶναι ἡ διαφορά μεταξύ τῆς λύπης πού ἐκπορεύεται ἀπό τήν ἐπιθυμία τηρήσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς λύπης πού ἐκπορεύεται ἀπό τήν προσκόλληση τοῦ ἀνθρώπου στό κοσμικό φρόνημα;

Τήν ἀπάντηση μᾶς τήν δίνει ὁ Ἅγιος Λουκᾶς ὁ Ὄμολογητής, ὁ Ἐπίσκοπος Συμφερουπόλεως τῆς Κομαΐας, λέγοντας ὅτι ἡ κατά Θεόν λύπη εἶναι ἡ ψυχική ἐκείνη κατάσταση πού ζοῦν ὅλοι οἱ

ἀγωνιζόμενοι πνευματικά ἀνθρωποι, οἱ ἄγιοι, πού φθάνουν στήν ἐπίγνωση καὶ θῷονοῦν γιά τίς ἀμαρτίες τους, γιά τό ὅτι λύπησαν μὲ αὐτές τό Θεό μας. Εἶναι ἡ λύπη γιά τόν κόσμο, γιά τούς ἀνθρώπους πού δέν πιστεύουν στό Χριστό, δέν ἀκολουθοῦν τό νόμο Του, ἀλλά ἐργάζονται τά ἔργα τοῦ πονηροῦ, τά «ἔργα τοῦ σκότους» (Ρωμ.γ' 12). Λύπη κατά Θεόν ἔχουν ἐπίσης ὅσοι αἰσθάνονται πόνο γιά τήν ἀδικία πού ἐπικρατεῖ στήν κοινωνία μας, γιά τούς φόνους καὶ ἰδίως τῶν ἀθώων ἀνθρώπων, γιά τά κακουργήματα, γιά τήν ἀκολασία, γιά τό φεῦδος, γιά τίς ἐκτρώσεις, γιά τήν καταπίεση καὶ τήν ἐξόντωση τῶν λαῶν, γιά τή σκληροκαρδία τῶν ἴσχυρῶν τῆς γῆς, «τῶν δοκούντων ἀρχειν τῶν ἐθνῶν» (Ματθ. κ' 25), γιά τό ὅτι προτιμοῦμε τίς ἀνέσεις καὶ τόν πλουτισμό σέ βάρος τῶν ἀδελφῶν μας πού στεροῦνται καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀναγκαίων γιά τήν ἐπιβίωσή τους, πού στεροῦνται καὶ αὐτόν τόν ἴδιο «τόν ἄρτον τόν ἐπιούσιον» (Ματθ. στ' 11). Εἶναι ἡ λύπη γιά τό μέλον τῶν παιδιῶν μας, τῆς νεολαίας μας, πού στενάζει μέσα στήν ὅμιλῃ καὶ καπνώδῃ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀγνωστικοῦ, τῆς ἀσέλγειας, τῆς ἀνεργίας, τῆς κενότητος πού προκαλεῖ ἡ χωρὶς Χριστό ζωὴ. Εἶναι ἡ λύπη γιά τούς πλησίον καὶ τούς μακράν μας πού ἀπομακρύνονται καθημερινά ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καὶ γιά τούς ἑαυτούς μας, πού ἐνῷ γνωρίζουμε ὅτι ξεστρατίζουμε ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ δέν ζητοῦμε νά ἐπανέλθουμε σέ αὐτόν μετανοημένοι, δηλαδὴ πού ἡ πορεία μας δέν «κατεργάζεται σωτηρίαν ἀμεταμέλητον». (Β΄ Κορ.ξ' 7).

Ἡ κατά Θεόν λύπη ξυπνάει τήν συνείδηση τῆς ἀμαρτωλότητός μας καὶ μᾶς κάνει νά θῷονοῦμε, γιά τό ὅτι καθημερινά κυλιόμαστε στή λάσπη σάν τούς χοίρους. Ὁ θῷονος αὐτός μᾶς ὁδηγεῖ στήν μετάνοια, στήν προσευχή, στήν ἐκζήτηση τοῦ Θείου ἐλέοντος γιά τόν ἑαυτό μας ὅσο καὶ γιά τούς γύρω μας, πού δέν οὐκοδομοῦν τόν οὐκό τῆς σωτηρίας τους στήν πέτρᾳ τῆς πίστεως, στόν ἴδιο τό Χριστό μας, ἀφοῦ «θεμέλιον ἄλλον οὐδείς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὃς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Α΄ Κορ. γ' 11). Αὐτή τή λύπη αἰσθάνθηκε ὁ Ἀσωτος τῆς παραβολῆς καὶ λέγοντας «Πάτερ, ἡμαρτον» (Λουκ. ιε' 18) πήρε λυπημένος τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, τό δρόμο τῆς μετανοίας, τό δρόμο τῆς σωτηρίας.

Ἡ κοσμική λύπη εἶναι αὐτή πού κατεργάζεται θάνατον. Ποιά εἶναι αὐτή; Εἶναι αὐτή πού ἔχουν οἱ ἀνθρώποι, πού μοναδικό στόχο στή ζωὴ τους θέτουν τήν ἀπόκτηση ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ἐχουν ἀγνοια τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τῆς προσευχῆς. Δέν γνωρίζουν τίποτα γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς, γιά τήν ἀνάπτωση καὶ χαρά πού δίνει στήν ψυχή ἡ προσευχή καὶ μάλιστα ὅχι ἰδιοτελῶς γιά τούς ἴδιους, ἀλλά γιά ὅλον τόν κόσμο, γιά τούς «ἐντειλαμένους ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὔχεσθαι ὑπέρ αὐτῶν», ὅπως λέμε στά αἰτήματα τῆς Θείας Λειτουργίας. Δέν γνωρίζουν ὅτι ἡ ζωὴ δέν τελειώνει ἐδῶ καὶ ἀπολαμβάνουν τίς ἡδονές καὶ τίς ἀνέσεις, λέγοντας τή οήση τῶν ἀρχαίων Στωϊκῶν φιλοσόφων: «Φάγομεν, πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν».

Η έπιζήτηση τῆς πρόσκαιρισης εύδαιμονίας και τοῦ πλούτου τούς ἀπομακρύνει ἀπό τὸ ἀληθινό νόημα τῆς ζωῆς και βλέποντες πολλές φορές αὐτούς νά πλεονεκτοῦν χωρίς συστολή, νά πατοῦν πάνω σέ πτώματα, γιά νά πραγματοποιήσουν τίς ἐπιθυμίες τους, και νά ὁδηγοῦνται, ἀλλοίμονο, στήν παραβίαση τῶν νόμων, πού κάποτε και ἐδῶ στή γῆ τούς ὁδηγεῖ στή σύλληψη και τή φυλάκιση, ἀλλά σίγουρα και στόν οὐρανό τούς ἀποξενώνται ἀπό το μεγάλο Δεῖπνο, ἀπό τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ λύπη γιά τό κυνήγι τῶν κοσμικῶν ἀγαθῶν και πρόσκαιρισην ἡδονῶν παράγει θάνατο, ἐνῷ ἡ λύπη γιά τίς ἀμαρτίες μας παράγει ζωή, παράγει χαρά. Παράγει τήν ἴδια χαρά πού αἰσθάνονται οἱ ἔργατες τοῦ Εὐαγγελίου, γιά τούς διοίους ἔγραφε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, συμπεριλαμβάνοντας και τόν ἑαυτό του: «Ἴδου εἴμαστε ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δέ χαίροντες, ὡς πτωχοί πολλούς δέ πλουτίζοντες, ὡς μηδέν ἔχοντες και τά πάντα κατέχοντες» (Β'Κορ. στ' 10).

Οποιος λοιπόν αἰσθάνεται λύπη, ὅχι ὅμως σωστική λύπη, ἀλλά λύπη κοσμική, τότε τοῦ λείπει ὁ Χριστός, δέν γνωρίζει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ χαρά τοῦ κόσμου. Δέν γνωρίζει ὅτι ὁ Ἀπόστολος τῶν ἔθνων μᾶς προτρέπει, λέγοντας «Πάντοτε χαίρετε» (Α'Θεσ. ε' 16) και ἀλλοῦ πάλι «Εὐχάριστοι γίνεσθε» (Κολ.γ' 15), πού σημαίνει ὅτι ὁ πραγματικός Χριστιανός, αὐτός πού ζεῖ σύμφωνα μέ τίς θεῖες ἑντολές κρύβει τή λύπη γιά τίς ἀμαρτίες του, ἐλπίζοντας στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ και ὡς κατοικηθριο τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος εἶναι γεμάτος χαρά, ἀφοῦ τά ἀγαθά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι «χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἔγκρατεια» (Γαλ..ε' 22).

Δικαιολογεῖται λοιπόν ἡ λύπη στίς καρδιές μας: Μᾶς λέει γι' αὐτό ὁ Ἅγιος Ιωάννης ὁ Χρυσόστομος ὅτι «οἱ θλίψεις και οἱ πειρασμοί φανερώνουν τή φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιά ἡμᾶς», γι' αὐτό και ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέει: «Πᾶσαν χαράν ἡγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις» (Ιακ.α' 2). Ἡσ θυμηθοῦμε τά λόγια του Γεροντινοῦ «Ἐπαρον τούς πειρασμούς και οὐδείς ὁ σωζόμενος», δηλαδή, Κύριε, ἀν μᾶς πάρεις τούς πειρασμούς και τίς θλίψεις, κανείς δέν πρόκειται νά σωθεῖ. Προσέξατε διωρος: Δέν πρέπει νά λυπούμαστε, ὅταν παθαίνουμε κάποιο κακό, ἀλλά ὅταν διαπράττουμε κάπι κακό. Και διαπράττουμε κακό, ὅταν ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπό ἡμᾶς, ὅταν μᾶς λείπει ὁ Κύριος. Δυστυχῶς ἐμεῖς σήμερα ἔχουμε ἀντιστρέψει τά πράγματα και, δσα κακά και ἀμαρτίες και ἀν διαπράττουμε, δέν λυπούμαστε, δέν ντρεπόμαστε, ἐνῷ μέ τό παραμικρό κακό πού μᾶς συμβαίνει τά χάνουμε, τά βάζουμε μέ τό Θεό, καταθλιβόμαστε. Οἱ λύπες και οἱ θλίψεις τῆς παρούσης ζωῆς δέν πρέπει νά μᾶς ἀπογοητεύουν, οὔτε νά μᾶς κάνουν νά χάνουμε τήν ἐσωτερική χαρά τῆς πίστεως στήν αἰώνια ἀπόλαυση. Οἱ λύπες και οἱ

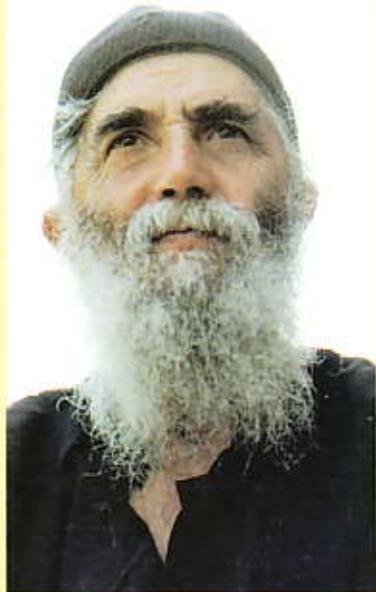
θλίψεις ἀποτελοῦν «παιδαγωγούς εἰς Χριστόν» (Γαλάτ. γ' 24), γιατί γνωρίζουμε ὅτι ἡ ὑπόσχεση τῶν αἰωνίων Του ἀγαθῶν δέν μᾶς συγκινεῖ, ἐνῷ ὁ φόβος τῆς κολάσεως μᾶς συγκλονίζει και μᾶς παρακινεῖ στήν ἀρετή. Γνωρίζουμε ὅτι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι δεδομένο, ἀλλά μόνο γά τούς ἀγωνιστές, αὐτούς πού δέν ἀπορρίπτουν τό Θεό και τή Θεία Του Χάρη, αὐτούς πού δέν αὐτονομοῦνται, ἀλλά γνωρίζοντας τήν ἀμαρτωλότητά τους ζητοῦν τήν ἐπέμβαση τοῦ Θείου ἐλέους, πού μᾶς καταδιώκει, κατά τή φήση τοῦ Προφητάνατος: «Τό ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου» (Ψαλμ.22,6).

Δυστυχῶς λυπούμαστε γιά τήν ἀπώλεια προσφύλων μας προσώπων, χρημάτων, περιουσιακῶν στοιχείων· λυπούμαστε γιά ἀποτυχίες στόν ἐπαγγελματικό ἢ αἰσθηματικό τομέα, ἀλλά δέν λυπούμαστε γιά τίς βλάβες πού μᾶς προκαλοῦν οἱ ἀμαρτίες, οἱ ἀκάθαρτοι λογισμοί, οἱ πτώσεις μας, ἡ κακή μας συμπεριφορά, πού ἀπομακρύνει τούς συναθρώπους μας ἀπό τό Θεό μας, ἡ σκληροκαρδία μας και ἡ ἐνοχη συνείδηση μας.

(φωτο: πρόσωπο

χαρούμενου Γ. Παΐσου)

Δέν λυπούμαστε μόνο ὅταν κατοικεῖ ὁ Χριστός στίς καρδιές μας. Ὁταν ή καρδιά μας γίνει φάτνη Χριστοῦ τότε ἡ ψυχρότητα τῆς ἀμαρτίας ἔξαφανίζεται, τότε ἡ θαλπωρή τῆς παρονσίας Του μᾶς ζεσταίνει και οὔτε κοροϊδίες, οὔτε χλευασμοί, οὔτε συκοφαντίες, οὔτε ὑβρεις μᾶς ἐπηρεάζουν. Τούναντίον θεωροῦμε τούς ὑβριστές μας και τούς συκοφάντες μας εὐεργέτες μας, γιατί μᾶς ὁδηγοῦν στήν ταπείνωση και στή μακροθυμία, πού πολύ ἀναπαύουν τόν Κύριο πού μᾶς εἶπε μέσα ἀπό τό στόμα τοῦ Προφήτου: «Ἐπί τινα ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἡ ἐπί τόν ταπεινόν και ἡσύχιον και τρέμοντα τάς ἑντολάς μου» (Ησ.66,2). Γιά τίς ἄδικες κατηγορίες πού μᾶς ἐκτοξεύουν ἀς μήν κλαίμε, ἀλλά νά θεωροῦμε τούς έαυτούς μας μακαρίους, φέροντας στό νοῦ μας τά λόγια του Κυρίου μας «Μακάριοί ἐστε ὅταν δνειδίσωσιν ὑμᾶς και διώξωσι και εἴπωσι πᾶν πονηρόν ὥημα καθ' ἡμῖν ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ» (Ματθ. ε' 11), ἀλλά ἀς λυπούμαστε γιά τούς κατηγόρους μας πού στεροῦνται τό στεφάνι τῆς μετανοίας και τῆς σωτηρίας. Όχι, λοιπόν, λύπη, ἀδελφοί μου, και ἀθυμία, ἀλλά χαρά και ἀγαλλίαση και εὐθυμία, γιατί μᾶς περιμένει αιώνια ἀνταμοιβή στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Και μή λησμονοῦμε ὅτι: «Ζωή χωρίς Χριστό εἶναι ζωή χωρίς χαρά». Και ὅτι: «Ο Χριστός εἶναι πού δίνει τή χαρά και τήν εἰρήνη».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ ΚΑΙ ΙΣΤΑΜΠΟΥΛ

Τοῦ Σάββα Παύλου

Τό περίπλοκο καὶ δύσκολο θέμα τῆς τακτοποίησις καί τυποποίηστῶν γεωγραφικῶν ὀνομάτων ἀπασχόλησε τά Ἕνωμένα Ἐθνη ἀπό τή δεκαετία τοῦ 1960. Ὅστερα ἀπό πενήντα, σχεδόν, χρόνια ἐργώδους προσπάθειας, στήν ὅποια συμμετεῖχαν χιλιάδες ἐμπειρογνόμονες, ποικίλων εἰδικοτήτων καὶ ἐπιστημονικῶν κατευθύνσεων, ἀπό ὅλες τίς χῶρες τοῦ κόσμου, κατέληξε σέ μερικές βασικές ἀρχές οἱ ὅποιες ἔγιναν ἀπό ὅλους ἀποδεκτές. Ἀρχές οἱ ὅποιες βοηθοῦν στήν διεθνῆ ἐπικοινωνία καὶ συντείνουν στήν ἀποφυγή παρεξηγήσεων.

Δυστυχῶς στήν Ἐλλάδα ὑπάρχει ἄγνοια γιά αὐτόν τόν πλοῦτο τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων σελίδων, πού ἀπέφερε ὁ διεθνῆς προβληματισμός τῆς τυποποίησης γεωγραφικῶν ὀνομάτων, μέ αποτέλεσμα νά γράφονται διάφορα τραγελαφικά, ὅπως γιά τό θέμα τῆς χρήσης τῶν ὀνομάτων *Κωνσταντινούπολη* καὶ *Ισταμπούλ*, πρόσφατα καὶ σέ ἓνα γραφικό σημείωμα τῆς Μαρίας Κατσουνάκη στήν ἐφημερίδα *Η Καθημερινή* (19 Ιανουαρίου 2011).

Ἐνα ἀπό τά βασικά θέματα τῆς τυποποίησης ὀνομάτων εἶναι τό ἔξωνυμο. Μιά ἑλληνικῆς προέλευσης λέξη πού μπήκε στό διεθνές λεξιλόγιο (=exonym) καὶ ἀναφέρεται στό παγιωμένο ὄνομα πού χρησιμοποιοῦν ἄλλοι λαοί καὶ τό ὅποιον δέν ταυτίζεται μέ τό ἐπίσημο

ὄνομα μιᾶς χώρας ἡ μιᾶς πόλης. Ἐτοί οἱ Τοῦρκοι χρησιμοποιοῦν τό ὄνομα *Γιουνανιστάν* γιά τήν Ἐλλάδα καὶ ἐμεῖς χρησιμοποιοῦμε τό ὄνομα *Άλβανία* γιά τή γειτονική μιᾶς χώρα πού τό ἐπίσημο ὄνομά της εἶναι *Shqipëria*, ἡ χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ήλίου πού οἱ κάτοικοι της τήν ὀνομάζουν *Níron* καλεῖται ἀπό τούς Ἀγγλους *Japon* καὶ ἀπό ἐμᾶς *Ιαπωνία*. Οὐδείς μπορεῖ νά ἀπαγορεύσει σέ ὄποιονδήποτε λαό νά χρησιμοποιεῖ ἔξωνυμο, ἀπλῶς μιᾶς χώρα μπορεῖ νά ζητήσει στήν ἀλληλογραφία ἡ ὅποια ἀπευθύνεται σ' αὐτή νά ἀναγράφεται τό ἐπίσημο ὄνομα πού τυποποίησε ἡ ἴδια.

Τά ἔξωνυμα, λοιπόν, θεωροῦνται ἀποδεκτά καὶ σεβαστά στή διεθνῆ πρακτική. Ἐτοί ἐνῷ οἱ Γερμανοί ὀνομάζουν τή χώρα τους *Deutschland* ὅμως δέχονται καὶ τό ἀγγλικῆς προέλευσης ἔξωνυμο *Germany*, οἱ Ἀγγλοι ἔχουν ώς ἐπίσημο ὄνομα τής χώρας τους τό *United Kingdom (of Great Britain and Northern Ireland)* ὅμως δέχονται τίς ἐπιστολές πού ἀναγράφουν *England*, καθώς καὶ ἄλλες μέ τήν ἔνδειξη *Angleterre*, οἱ ὅποιες προσέρχονται, κυρίως, ἀπό τή Γαλλία.

Ὀταν τό Δημιαρχεῖο τῆς Ἀθήνας ὑποδέχεται ἀντιπροσώπους τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας ἀναφέρει ὅτι καλωσορίζει τούς ἀντιπροσώπους τοῦ Λονδίνου (καὶ ὅχι τοῦ Λάντον) καὶ ὅταν στήν Ἀγγλία ὑποδέχονται ἐκπροσώπους τοῦ Δημιαρχείου τῆς Ἀθήνας ἀναφέρουν ὅτι: We

welcome the representatives of Athens (καὶ ὅχι: the representatives of Athina).

Οἱ Ἑλληνες ὀνομάζουν τὴν πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας Παρίσιο καὶ τὴν πρωτεύουσα τῆς Γερμανίας Βερολίνο καὶ οὐδεὶς διαιμαρτύρεται γιατὶ δέν χρησιμοποιοῦν τίς λέξεις Παρί καὶ Μπέργλιν. Ἀμέσως, εἰκάζεις ὅτι αὐτή ἡ ἐπιλεκτική εὐαισθησία γιά τὴν Κωνσταντινούπολη, ὅτι ντέ καὶ καλά πρέπει νά τὴν ἀποκαλοῦν ὅλοι Ἰσταμπούλ, εἶναι ἀπότοκος μιᾶς γενικότερης στάσης νά προχωροῦμε ὅχι μέ βάση τή διεθνή πρακτική καὶ τό διεθνές δίκαιο, ἀλλά μέ βάση νά προκαλοῦμε εὐαρέσκεια στήν Τουρκία. “Οτι δηλαδή ὑποκλινόμεθα καὶ ὑπακοῦμε.

Ἡ χρήση τοῦ ὄνοματος *Κωνσταντινούπολη*, ἐκ μέρους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῶν λογίων του, ἀποτελεῖ ἔνδειξη σοβαρότητας πού, ἐκτός ἀπό τὴν ἐκδήλωση σεβασμοῦ στήν ιστορική μνήμη καὶ τή σημερινή ζῶσα πραγματικότητα,* συμβαδίζει μέ τή διεθνή πρακτική. Τό πρᾶγμα κάνει πιό τραγελαφικό τό ὅτι τό ὄνομα *Κωνσταντινούπολη* ἥταν τό ἐπίσημο ὄνομα τῆς πόλης γιά χίλια πεντακόσια, περίπου, χρόνια καὶ ἔγινε ἀπλῶς μετά ἔξωνυμο, ὅτι τό ὄνομα Ἰσταμπούλ προέρχεται, σύμφωνα μέ τήν ἐπικρατοῦσα ἀποψη, ἀπό τό ἑλληνικό ὄνομα καὶ ὅτι ἔγινε ἐπίσημο ἀπό τό 1930, ἐνῷ προηγουμένως ἥταν ἐνδώνυμο (ἄλλη ἑλληνική λέξη πού μπήκε στό διεθνές λεξιλόγιο [endonym] καὶ ἀναφέρεται σέ ὄνοματα πού ἐπιχωριάζουν στό ἐσωτερικό μιᾶς χώρας καὶ δέν ταυτίζονται μέ τά ἀναγνωρισμένα καὶ ἐπίσημα). Ὁμως στή χρήση τοῦ ὄνοματος *Κωνσταντινούπολη* διάφοροι προοδευτικώνυμοι βλέπουν ἀνάπτυξη τοῦ σωβινισμοῦ, γι' αὐτό καὶ αἰσθάνονται ἔντονα τήν ἀνάγκη νά προτάξουν τά στήθη τους εἰς τόν σοβιούντα ἑθνικισμό καὶ νά δώσουν τόν ἀγώνα τόν καλό ἐναντίον του.

Χαρακτηριστικά, κάποτε ὁ Ἡλίας Πετρόπουλος σέ μιά κατεδαφιστική κριτική του γιά τόν Γιῶργο Ιωάννου τόν κατηγόρησε γιά φανατικό σοβινιστή καὶ ἀνάμεσα στά διάφορα τόνισε: “Ο Ιωάννου, μέ πεῖσμα, ἀποκαλεῖ τήν Ἰσταμπούλ Κωνσταντινούπολη. Δέν ξαφνιάζομαι. Μέ τό ἴδιο πεῖσμα οί τσαρικοί ἐμιγκρέδες ἀποκαλοῦσαν τό Λένιγκραντ Ἀγία Πετρούπολη”. Τό παράδειγμα, μέ τό *Κωνσταντινούπολη/Ισταμπούλ*, ἐπανέρχεται σέ συνέντευξή του στήν ἐφημερίδα τῶν Σκοπίων ΕΠΟΧΑ (14/3/1992) στήν ὅποια ἀναφέρεται ἀπαξιωτικά στούς συμπατριώτες του πού ἐπιμένουν νά ὀνομάζουν τήν Ἰσταμπούλ

Κωνσταντινούπολη⁷. Τό παράδειγμα μέ τά ὄνοματα Λένιγκραντ καὶ Πετρούπολη καὶ τούς ὁώσους ἐμιγκρέδες δέν τολμᾶ νά τό ἐπαναλάβει, γιατί τό σοβιετικό καθεστώς κατέρρευσε καὶ τό 1991 ἡ πρώην πρωτεύουσα τῆς Ρωσίας πήρε πανηγυρικά τό παλιό της ὄνομα. “Ομως ὁ Ἡλίας Πετρόπουλος δέν αἰσθάνεται τήν ἀνάγκη νά ἀναφερθεῖ στό ἀτυχές παράδειγμά του γιά τό Πετρούπολη/Λένιγκραντ καὶ τούς τσαρικούς ἐμιγκρέδες κι οὔτε νά ζητήσει συγγνώμη ἀπό τόν Γιῶργο Ιωάννου. Ἐχω προσέξει ὅτι ὅλοι ὅσοι ὑπεισέρχονται στή συγγραφική σκηνή μέ τσαμπουά καὶ προκλητικότητα ἀγνοοῦν, δυστυχῶς, τή λέξη αὐτοκριτική.

Ἄξθέσουν, λοιπόν, τήν μάχαιραν εἰς τήν θήκην, οί διάφοροι προοδευτικώνυμοι δημοσιογράφοι καὶ συγγραφεῖς, καὶ ἂς ἐρευνήσουν καλύτερα τά θέματα μέ τά ὅποια ἀσχολοῦνται. Ἐξ ἄλλου ὁ θεωρητικός ἐξοπλισμός μέ μερικές μπροσοῦρες κανένα μας δέν ὠφέλησε.

*Ζῶσα πραγματικότητα γιατὶ ὁ Πατριάρχης ὀνομάζεται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, γιατὶ τά μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινότητας ἔκει ἀναφέρουν ὅτι γεννήθηκαν καὶ ζοῦν στήν Κωνσταντινούπολη, γιατὶ ἐκανοντάδες χιλιάδες στήν Ελλάδα λένε ὅτι γεννήθηκαν στήν Κωνσταντινούπολη ἡ ὅτι οί γονεῖς τους ἦλθαν ἀπό ἔκει, γιατὶ οί φύλακες τῆς ΑΕΚ γνωρίζουν ὅτι αὐτή ἡ ἀκρωνυμία σημαίνει Ἀθλητική Ένωση Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅχι Ἀθλητική Ένωση Ισταμπούλ κ.λπ., κ.λπ.

ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

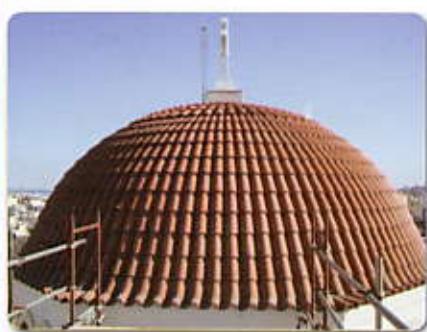
- Αγιογράφηση Παρεκκλησίου Άγιου Φανουρίου.
- Λάβαρο Άναστάσεως.
- Προσκυνητάρι και εικόνα Άγιου Φιλαρέτου του Ἐλεήμονος, Προστάτου του Συσσιτίου.
- Φωτεινή έπιγραφή Συσσιτίου.
- Αποθήκες τροφίμων και έξοπλισμός για τις άναγκες του Συσσιτίου.
- Ξύλινες έσωπορτες Άγιου Βήματος.
- Τουαλέτα πλησίον Άγιου Βήματος.

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ

- Έπικεράμωση, θερμομόνωση, στεγανοποίηση τρούλου
- Σοβάντισμα τρούλου
- Διακόσμηση παραθύρων τρούλου μέ τουβλάκια
- Έπικεράμωση, θερμομόνωση, στεγανοποίηση βάσεως τρούλου
- Κατασκευή κορωνίδων βάσεως τρούλου
- Σοβάντισμα βάσεως τρούλου
- Χρωματισμός τρούλου και βάσεως τρούλου
- Άντικατάσταση κατεστραμμένου Σταυρού του τρούλου μέ μαρμαρόγλυπτο βυζαντινό
- Άντικατάσταση άλεξικέραυνου
- Μαρμαρόγλυπτες κολῶνες μέ κιονόκρανα παραθύρων τρούλου

ΕΙΔΗΣΕΙΣ...

2ΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΑΡΤΑ
8 & 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ ΤΗΝ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2011

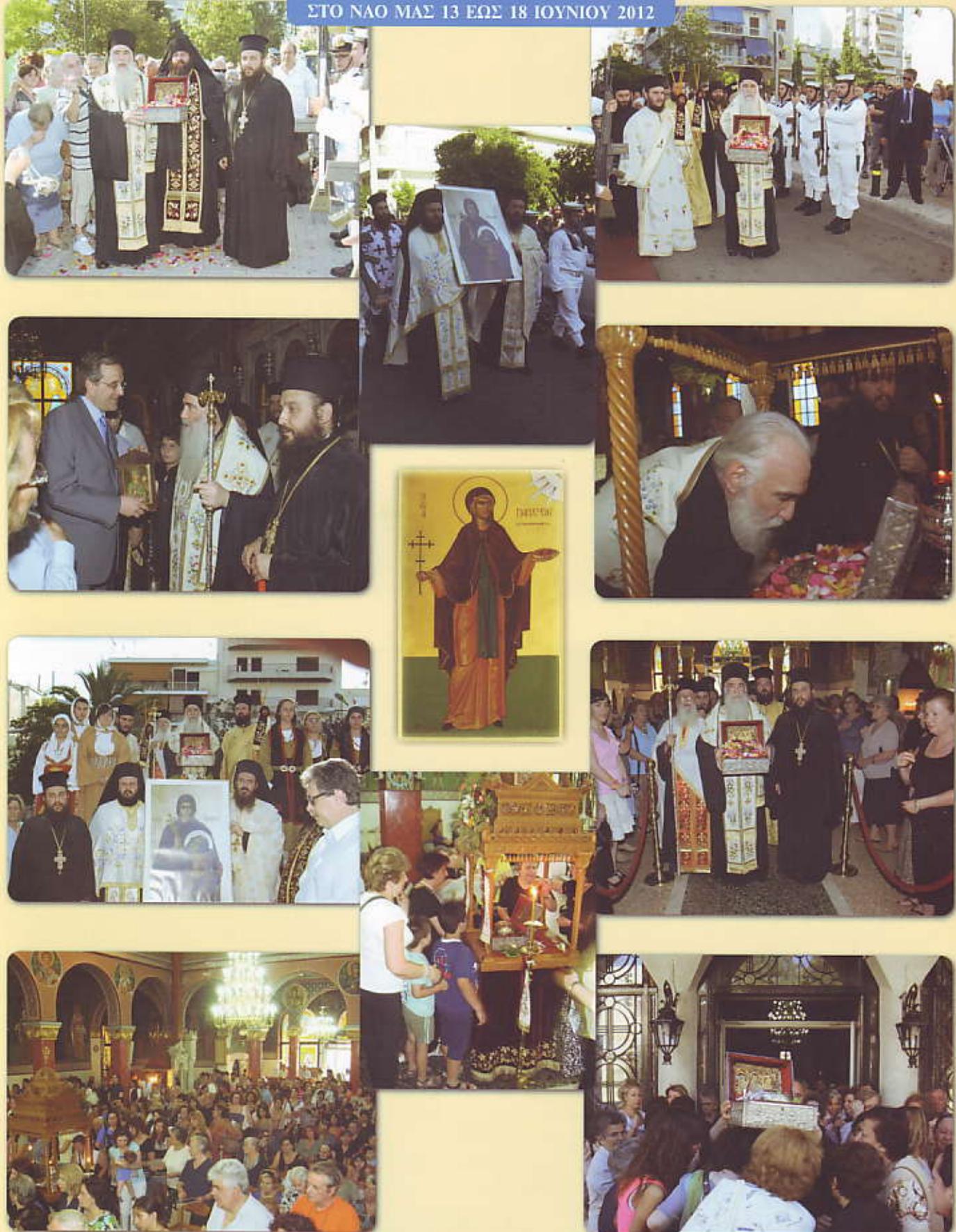
ΣΗΜΕΡΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΑ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ 17-21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2012

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
6 ΙΟΥΝΙΟΥ 2012

ΕΓΔΗΣΕΙΣ...

ΥΠΟΔΟΧΗ & ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ
ΤΙΜΙΑΣ ΚΑΡΑΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΣΤΟ ΝΑΟ ΜΑΣ 13 ΕΩΣ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 2012

NEANIKES DRASTHRIOTHTES

Ό Ναός μας θέλοντας νά βοηθήσει τό έκπαιδευτικό έργο και τούς μαθητές των σχολείων της Ένορίας μας, οί όποιοι άντιμετώπισαν σιβαρότατο πρόβλημα έξαιτίας της έλλειψεως βιβλίων κατά τήν έναρξη της σχολικής χρονιάς, προσέφερε σέ όλα τά σχολεία χαρτί φωτοτυπικό, προκειμένου οι δάσκαλοι νά άναπαράγουν τό άπαραίτητο ύλικο γιά τή διδασκαλία και νά τό διανέμουν στούς μαθητές.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ ΣΧΟΛΕΙΑ

Μετά την

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΕΡΙΦ. ΔΙΝΗΣ ΠΟΜΙΑΣ & ΔΡΙΝΙΑΣ ΕΚΠΙΣΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΙΝΗΣ ΠΟΜΙΑΣ ΕΚΠΙΣΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑ
4^η ΓΡΑΦΕΙΟ Π.Ε.
180
ΦΙΛΟΞΕΝΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Τηλ. Δινης: Σερρών 9 18120 Καρυδάλλος
Πληροφορίες: Κρατητήριος Δημήτριος
Τηλ. Fax: 210 4955416
E-mail: mail@180.kyri.net.sch.gr

Κορυδαλλός, 31-10-2011

ΠΡΟΣ:
I. N. ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Αιδοσιμότατας

Επιθυμώ με την παρούσα επιστολή να εκφράσω τις τιμωρινές ευχαριστίες του Συλλόγου διδασκόντων „των Συλλόγου γονέων και ιδιώτερα τις προσωπικές μου για την ευγενική προσφορά σας προς τους μαθητές και τους δασκάλους των σχολείου μας.

Τέτοιες ενέργειες, που διπλούνται από υψηλά αισθήματα προσφοράς και αλληλεγγύης, στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, μας γεμίζουν αισιοδοξία και θάρρος.

Η σεμνότητά σας και η διακριτικότητά σας αναδεικνύουν ακόμη περισσότερο την προσφορά σας.
Ευχαριστούμε θερμά!!!

Τήν Τετάρτη 4 Ιανουαρίου νέοι της Ένορίας μας έπισκεφθηκαν τά Νοσοκομεῖα Παίδων, είπαν τά κάλαντα και προσέφεραν δώρα στά έγκαταλελειμμένα παιδιά που φιλοξενούνται έκει, καθώς και στά παιδιά που νοσηλεύονται στό Όγκολογικό Νοσοκομείο "ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗ".

ΙΔΡΥΣΗ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΣΥΣΣΙΤΙΟΥ «Ἐπιούσιος ἄρτος»

Μέσα σε κλίμα συγκίνησης πραγματοποιήθηκε τήν 1η Δεκεμβρίου 2011 ὁ Ἀγιασμός τῆς Ἐνάρξεως τοῦ Ἔνοριακοῦ μας Συσσιτίου μέ τήν ὀνομασία «Ἐπιούσιος ἄρτος». Στό Πνευματικό μας Κέντρο, στό χῶρο δηλαδή ὅπου προετοιμάζεται τό φαγητό, τελέσθηκε ὁ Ἀγιασμός καί στή συνέχεια Ἅρτοκλασία ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τοῦ Ἅγιου Φιλαρέτου, προστάτου τοῦ Συσσιτίου μας, τοῦ ὥποιου μάλιστα ἡ μνήμη τιμάται τήν 1η Δεκεμβρίου. Ο ὑπεύθυνος ἰερέας, ἀπευθυνόμενος πρός τίς ἐθελόντοις μαγείρισσες, μεταξύ ἄλλων εἶπε:

«Ἡ σημερινή ἡμέρα εἶναι ἵστορική γιά τήν Ἔνορία μας. Ξεκινᾶ σήμερα μία μεγάλη καὶ οὐσιαστική φιλανθρωπική δραστηριότητα, πού εἶναι προσφορά ἀγάπης πρός τὸν πονεμένο, δυστυχισμένο καί πάσχοντα ἀνθρώπο. Αὐτό τό ἔργο σημαίζεται στήν δική ους προσφορά καί διακονία, ἡ ὥποια ἐναποτίθεται στό Θρόνο τοῦ Θεοῦ... Νά ἔχετε μεταξύ σας ἀγάπη, ταπείνωση καί καλή συνεργασία. Τό ἔργο πού θά προσφέρετε εἶναι πνευματικό. Καί ἔνα πνευματικό ἔργο σημαίζεται στήν ἀγάπη καί τήν ταπείνωση. Ὄταν θά ἔρχονται οἱ συνάνθρωποί μας νά πάρουν τό φαγητό, στό πρόσωπο τους νά βλέπετε τόν Ἰησοῦν Χριστό. Ὄταν θά σας χτυποῦν τήν πόρτα, ἐσεῖς θά ἀνοίγετε τήν πόρτα στό Χριστό καί τό φαγητό θά τό προσφέρετε σ' Αὐτόν. Κλείνοντας ἀς κάνοντε μία προσευχή στόν προστάτη τοῦ Συσσιτίου μας, Ἅγιο Φιλάρετο, καί ἀς τόν προσακαλέσοντε νά φροντίζει ἐκεῖνος ὥστε ποτέ νά μήν λείψουν τά ὑλικά ἀγαθά γιά νά δυνάμεθα νά προσφέρουμε τήν ἀγάπη μας».

Ἀπευθυνόμαστε σέ δόλους ἐσας καί ζητοῦμε τή σιμπαράσταση καί τή βοήθειά σας, μέ ἔνα ἀπό τοὺς παρακάτω τρόπους: α) Φέροντας τρόφιμα σέ ὥποια ποσότητα μπορεῖτε, β) Ἀναλαμβάνοντας ἔνα ἡμερήσιο γεῦμα ὑπέρ ὑγείας ἡ ὑπέρ ἀναπαύσεως προσφιλῶν σας προσώπων καί φέροντας τά ἀπαραίτητα ὑλικά κατόπιν συνεννοήσεως, γ) Προσφέροντας τά χοήματα πού κοστίζει ἔνα ἡμερήσιο γεῦμα καί ἐμεῖς θά ἀναλάβουμε νά ἀγοράσουμε τά ἀπαραίτητα, δ) Προσφέροντας ὅποιοδήποτε χρηματικό ποσό γιά τό σκοπό αὐτό.

Τό Κάπνισμα στήν έγκυμοσύνη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΚΡΕΑΤΣΑΣ,
Καθηγητής μαιευτικής
& γυναικολογίας Παν/μίου Αθηνών.

Τό κάπνισμα στή διάρκεια τής έγκυμοσύνης δέν άποτελεῖ μόνο έπικίνδυνο παράγοντα γιά ένα κακό περιγεννητικό άποτέλεσμα, άλλα ή βλαπτική του έπιδραση συνεχίζεται στή νεογνική, παιδική και ένηλικη ζωή. Τά έμβρυα τῶν έγκυων πού καπνίζουν βιώνουν σ' ένα περιβάλλον μειωμένης παροχής οξυγόνου, μιᾶς καί τό κάπνισμα προκαλεῖ άγγειακές άλλοισισις στόν πλακούντα, πού μοιάζουν μ' αύτές πού παρατηρούνται στόν ένηλικα καπνιστή. Η νικοτίνη διαπερνά εύκολα τόν πλακούντα και άνιχνεύεται τόσο στό άμνιακό ύγρο, όσο και στό πλάσμα τοῦ έμβρυου.

Τό κάπνισμα φαίνεται νά σχετίζεται κατ' άρχας μέ αιχμηρή έμφανση συγγενῶν έμβρυϊκῶν άνωμαλιῶν. Η πιθανότητα γυναικες πού καπνίζουν νά γεννήσουν νεογνό μέ σύνδρομο Down είναι μεγαλύτερη από τίς μή καπνιστριες. Τό σημαντικότερο δύμως και πιό σύνηθες έπακόλουθο τῆς χοήσης καπνοῦ είναι ή έμφανση λαγώχειλον και λυκοστόμιας, σέ συχνότητα πού σχετίζεται μέ τήν ήμερήσια κατανάλωση τσιγάρων. Σέ γυναικες πού καταναλώνουν 1-10 τσιγάρα τήν ήμέρα, ο σχετικός κίνδυνος είναι 1,5. Σέ αύτές πού καπνίζουν 11-20 τσιγάρα ο κίνδυνος είναι 1,55 και σ' αύτές πού καπνίζουν περισσότερα από 21 τσιγάρα ο σχετικός κίνδυνος σχεδόν διπλασιάζεται, είναι 1,78.

Πρόσφατη μετανάλυση έδειξε τίς βλαπτικές έπιδρασιες τοῦ καπνίσματος στήν άναπτυξή τοῦ έμβρυου. Οι καπνιστριες γεννοῦν παιδιά μέ χαμηλότερο βάρος (205 γραμ. κατά μέσο δρο), μέ μειωμένο υψος (1,28 έκ. κατά μέσο δρο), μέ μειωμένη περιμετρο κεφαλῆς και θώρακος (0,38 έκ. και 0,66 έκ. άντιστοιχα, κατά μέσο δρο). Η συχνότητα γέννησης μικροῦ βάρους γεννοῦν περισσότερα από 2.500 γρ.) σχετίζεται άμεσα μέ τόν άριθμό τῶν τσιγάρων πού οι μητέρες καταναλώνουν.

Μιά άλλη σημαντική μαιευτική έπιπλοκή είναι ή αιχμηρή πιθανότητα οι καπνιστριες νά βιώσουν τήν έμπειοια πρόωρου τοκετοῦ (σχετικός κίνδυνος 1,64). Είναι δέ γνωστό ότι τά πρόωρα έχουν αιχμημένη περιγεννητική νοσηρότητα και θνησιμότητα, συγκριτικά μέ τά τελειόμηνα νεογνά. Η διακοπή τοῦ καπνίσματος ήδη στό α' τρίμηνο μειώνει τή συχνότητα πρόωρου τοκετοῦ, ώστε αύτή νά κυμαίνεται σέ έπιπεδα πού παρατηρούνται στίς μή καπνιστριες.

Τό κάπνισμα μειώνει έπισης τό χρόνο θηλασμοῦ, στερώντας έτοι τό νεογνό από τίς εὐεργετικές έπιδρασιες πού έχει τό μητρικό γάλα.

Σάν νά μήν έφταναν όλα αντά, τά νεογνά γυναικῶν πού καπνίζαν στή διάρκεια τῆς έγκυμοσύνης, έχουν αιχμημένη πιθανότητα νεογνικοῦ αιφνιδίου θανάτου. Η διακοπή τοῦ καπνίσματος στήν κύηση μειώνει μέχρι και κατά 30% τίς πιθανότητες πρόσλησης ένός τέτοιου θλιβεροῦ συμβάντος. Τό κάπνισμα φαίνεται έπισης νά σχετίζεται μέ αιχμηρή νεογνική θνησιμότητα. Οι βαριές καπνιστριες έχουν διπλάσια πιθανότητα νά χάσουν τό παιδί τους, συγκριτικά μέ τίς μή καπνιστριες. Θεωρείται δέ ότι ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος μεταξύ 4ης-15ης έβδομαδος μετά τήν γέννηση.

Άλλα οι έπιπλωσιες τοῦ καπνοῦ έχουν έπιδραση και στούς άπογόνους. Τό κάπνισμα στή διάρκεια τῆς έγκυμοσύνης, άκομη και τό παθητικό, φαίνεται νά έπηρεάζει τίς διανοητικές ίκανότητες τοῦ παιδιοῦ. Παιδιά γυναικῶν πού καπνίζουν παρουσιάζουν μειωμένη ίκανότητα προσοχῆς και πνευματικῆς συγκέντρωσης.

Είναι πιθανή ή άμεσα τοξική έπιδραση τῆς νικοτίνης και τῶν μεταβολιτῶν τῆς στό βλαστικό έπιθήλιο τῶν έμβρυϊκῶν δοχεων, στά έμβρυϊκά κύτταρα sertoli, οπως έπισης και στόν έμβρυϊκό άξονα υποθαλάμου-υπόφυσης-γονάδων. Στή βιβλιογραφία άναφέρονται χαμηλότερες συγκεντρώσεις σπερματοζωαρίων και χαμηλότερος δύκος σπέρματος σέ ένηλικες τῶν οποίων οι μητέρες κατανάλων πάνω από 10 τσιγάρα τήν ήμέρα, σέ σχέση μέ άνδρες πού δέν έκτεθηκαν στά συστατικά του καπνοῦ κατά τήν ένδομήτρια ζωή τους.

Σέ κυτταροκαλλιέργειες έμβρυϊκῶν άρχεγονων γεννητικῶν κυττάρων, άποδείχθηκε ότι ή έκθεση σέ άρωματικούς άνδρογονάνθρακες (προϊόντα καπνοῦ) προάγει τήν κυτταρική άπόπτωση. Άναφέρεται έπισης ότι άρρενες, άπόγονοι μητέρων πού καπνίζαν κατά τήν κύηση, παρουσιάζουν αιχμημένο Δείκτη Μάζας Σώματος και πάσχουν συχνότερα από παθήσεις τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, οπως κρυψορχία, υποσπαδία, κιρσοκήλη, υδροκήλη, δρυγίτιδα, γλαυκούδιακέλαιοιμώχεις, καταστάσεις πού συνδέονται μέ υπογονιμότητα. Τέλος, έρευνες σέ ποντίκια άναφέρονται ότι ή έκθεση τῶν άρρενων έμβρυων σέ συστατικά καπνοῦ σχετίζεται μέ αιχμηρή συχνότητα μεταλλάξεων στά σπερμογόνια, στίς οποίες πιθανά νά διφεύλεται ή αιχμημένη έπιπλωση γενετικά καθορισμένων νοσημάτων, οπως είναι ή καρκινογένεση και μάλιστα ή καρκινογένεση σέ νεαρή ήλικια.

Τό παιδί τοῦ διαζυγίου.

Όρισμένες φορές οἱ γονεῖς, μετά ἀπό μία ἐπώδυνη πορεία, φθάνουν στήν ἀπόφαση τοῦ διαζυγίου. Οἱ συνθῆκες δέν εἶναι εὔκολες γιά κανένα καὶ κανεῖς δέν βγαίνει ίκανοποιημένος ἀπό ἓνα διαζύγιο.

Οταν οἱ γονεῖς φθάνουν σ' αὐτή τήν ἀπόφαση, πρέπει νά σκεφτοῦν τόν ἀντίκτυπο πού θά ἔχει στά παιδιά καὶ πῶς προτίθενται νά τόν ἀντιμετωπίσουν. Τό διαζύγιο εἶναι ἀπό τίς χειρότερες ἐμπειρίες στή ζωή ἐνός παιδιοῦ καὶ τό ἄν θά προκαλέσει ψυχολογικά προβλήματα ἡ ὅχι ἔξαρταται ἀφ' ἐνός μέν ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπό τόν χειρισμό τῶν γονέων. Οἱ γονεῖς ἔχουν τήν ὑποχρέωση νά προστατεύσουν τό παιδί καὶ νά τό ἀπομακρύνουν ἀπό τίς συγκρούσεις καὶ τίς βίαιες καταστάσεις πού πιθανόν ὑπάρχουν στήν οἰκογένεια.

Η τραυματική ἐμπειρία τοῦ διαζυγίου ἔχει ἀμεσα καὶ ἔμμεσα ἀποτελέσματα. Τά ψυχολογικά προβλήματα ἐκδηλώνονται κυρίως ὅταν τό παιδί βρίσκεται στό μέσον τῆς σύγκρουσης, ὅταν εἶναι μάρτυρας σέ σκηνές ἐχθρότητας μεταξύ δυό ἀνθρώπων πού ἀγαπάει καὶ πρέπει νά ἀποφασίσει ποιός ἀπό τόν δυό ἔχει δίκιο. Η ψυχική ἔνταση τοῦ παιδιοῦ εἶναι πολύ μεγάλη ὅταν ἀποτελεῖ μέρος τῆς διαιμάχης τῶν δυό ἐμπόλεμων γονέων καὶ σημείο ἀναφορᾶς γιά τίς κατηγορίες, πού οἱ γονεῖς ἐκτοξεύουν ὁ ἔνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου γιά ἀδιαφορία, ἐγκατάλειψη, ἀνεπάρκεια ἡ μεροληπτική στάση. Συχνά ἐπίσης τό παιδί χρησιμοποιεῖται γιά τή ὁρθυμηση οἰκονομικῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν δυό γονέων.

Μελέτες δείχνουν ὅτι τά παιδιά ἐλπίζουν στήν ἐπανασύνδεση τῆς οἰκογένειας ἀκόμη καὶ μετά ἀπό 10-15 χρόνια. Στήν ἐνήλικη ζωή τους ἔχουν μειωμένη ίκανότητα νά διαμορφώσουν σταθερές σχέσεις μέ πρόσωπα τοῦ ἄλλου φύλου. Τό παιδί τοῦ διαζυγίου ἔχει πολλές πιθανότητες νά γίνει ἔνας ὀξύθυμος, ἀνασφαλής καὶ ἐπιθετικός ἐνήλικος.

Μιά ἀπό τίς σημαντικότερες παραμέτρους, πού καθορίζει τίς ἐπιπτώσεις τῆς διάλυσης τῆς οἰκογένειας στά παιδιά, εἶναι ἡ στάση τῶν γονέων πρὸιν καὶ μετά τό διαζύγιο. Τό πρῶτο ἐρώτημα πού συνήθως τίθεται ἀφορᾶ στήν ἀνακοίνωση τοῦ διαζυγίου. Οἱ ἐξηγήσεις πού θά δοθοῦν στό παιδί θά πρέπει νά εἶναι ὅσο τό δυνατόν πιό κοντά στήν ἀλήθεια. Τά παιδιά μικρῆς ἡλικίας ἔχουν τήν τάση νά ἐρμηνεύουν τά πάντα μέ ἐπίκεντρο τόν ἔαυτό τους. Έτσι συχνά βιώνουν τό διαζύγιο ὡς ἐγκατάλειψη, ἀπόρριψη ἡ ἐνοχοποιούνται ὅτι εἶναι κακά παιδιά καὶ ὁ γονιός πού ἔψυγε δέν τά ἀγαπᾶ. Τά μεγαλύτερα παιδιά μποροῦν νά καταλάβουν

τίς δυσμενεῖς συνέπειες πού ἔχει γιά τούς ἐνήλικες ἔνας ἀποτυχμένος γάμος καὶ νά ἀντιληφθοῦν τούς πραγματικούς λόγους τοῦ διαζυγίου. Σημαντικό εἶναι ἡ ἐπαφή μέ τό γονιό πού φεύγει νά συνεχίσει νά εἶναι συχνή καὶ καθορισμένη. Τό παιδί πού περιμένει τό γονέα, ὁ ὅποιος δέν ἔρχεται, βλέπει τούς φόβους ἐγκατάλειψης νά ἐπιβεβαιώνονται καὶ βυθίζεται σέ πραγματική ἀπελπισία.

Η μόνιμη κατοικία τοῦ παιδιοῦ θά πρέπει νά εἶναι στό σπίτι τοῦ ἐνός γονιοῦ. Τό νά μοιράζει ἔξισου τό χρόνο του σέ δυό σπίτια τό ἀποστρεφεῖ ἀπό κάθε ἔννοια μόνιμου δικοῦ του χώρου καὶ τό κρατάει σέ διαρκή σύγχυση. Ἄν ὑπάρχουν ἀδέλφια, δέν θά πρέπει νά χωρίζονται τίς μέρες τῶν ἐπισκέψεων. Τή στιγμή τοῦ διαζυγίου τά ἄλλα μέλη τῆς οἰκογένειας γίνονται ἀκόμη πιό σημαντικά. Οἱ σχέσεις τῶν ἀδελφῶν ἴσχυροποιούνται καὶ τά ἀδέλφια προστατεύονται μεταξύ τους ἀπό τυχόν αὐθαιρεσίες τῶν γονέων καὶ ἀπό τό ἄγχος τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Τά ζητήματα πειθαρχίας εἶναι ἔνα ἄλλο θέμα πού δέν πρέπει νά παραβλεφθεῖ γιά τά παιδιά τοῦ διαζυγίου. Ο γονιός, μέ τόν ὅποιο μένουν μαζί, ᔉχει συνήθως τήν τάση ὑπερορθοστασίας καὶ χαλάρωσης τῶν κανόνων πειθαρχίας γιά νά ἀπαλύνει τόν πόνο καὶ τό stress τοῦ παιδιοῦ. Τά περισσότερα παιδιά ᔉχουν ἀνάγκη ἀπό σταθερά ὄρια καὶ κανόνες πειθαρχίας. Σέ μία φάση τῆς ζωῆς τους, πού νοιώθουν ὅτι τά πάντα ἀλλάζουν γύρω τους, ἡ πειθαρχία ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ βάση γιά νά μπορέσουν νά κυριαρχήσουν τό ἄγχος τους καὶ νά συνεχίσουν νά τά καταφέρουν στίς σχολικές τους ἐπιδόσεις καὶ τήν κοινωνική τους ζωή.

Σημαντικός παράγων γιά τήν ψυχική ἰσοδροπία τοῦ παιδιοῦ καὶ τήν φυσιολογική του ἔξελιξη εἶναι ἡ αἴσθηση συνέχειας. Οἱ δυό γονεῖς, παρ' ὅλο πού δέν συνεχίζουν τή ζωή τους ὡς ζευγάρι, θά πρέπει νά συνυπάρχουν καὶ νά παίρνουν κοινές ἀποφάσεις γιά θέματα πού ἀφοροῦν στό παιδί.

Τό όραμα τοῦ π. Ἰακώβου Τσαλίκη πρό τοῦ τέλους του.

(+) Πρωτοπρ. Δημητρίου Τζούμα, Ἀρεοπαγίτου ἐ.τ.

Ἐνα μήνα, περίπου, πού τῆς ἐκδημίας του, ὁ π. Ἰάκωβος μοῦ ἐνεπιστεύθη, πωσὶνές ὡρες ἔξω ἀπό τὸ καθολικό τῆς Μονῆς, τὸ ἔξης σημαντικό περιστατικό - ὄραμα.

Ἐξαφνα .
Δημήτρη μου βρέθηκα ἐνώπιον Ἀρχιερέως, ὀλόφωτου, καθήμενου ἐπὶ μεγαλοπρεποὺς θρόνου καὶ δίπλα του, σέ χαμηλότερο ἐπίπεδο, καθόταν ὁ γραμματεὺς του. Ἐγὼ καθόμουνα μόνος, μπροστά καὶ χαμηλά, ὅπως κάθονται οἱ κατηγορούμενοι στὰ δικαστήρια. Τότε ὁ Ἀρχιερέυς λέγει στὸν γραμματέα του: «Διάβασε τὸ βιβλίο τοῦ π. Ἰακώβου ἀπό τὴν ἀρχή». Καὶ ὁ Γραμματεὺς

ἀρχισε νά διαβάζει ὅλες τὶς πράξεις μου, πού ἦταν καταγεγραμμένες στὸ βιβλίο αὐτό ἀπό τὴν παιδική μου ἡλικία. Κάποια στιγμή λέγει ὁ Γραμματεὺς στὸν Ἀρχιερέα: «Δέν ἔχει τίποτε ἄλλο ὁ π. Ἰάκωβος». Καὶ ὁ Ἀρχιερέυς τοῦ λέγει: «Πῶς δέν ἔχει. Γιά γύρισε στὴν σελίδα 264 καὶ διάβασε». Τότε γύρισε στὴν σελίδα αὐτή καὶ διάβασε τά ἔξης: «Οταν ἦταν μικρό παιδί, ἥλικιας 7 ἑτῶν, στὸ χωριό Φαράκλα τῆς Εὐβοίας, βρῆκε πεταμένο στὸ δρόμο, ἔνα καινούργιο τενεκεδένιο γυαλιστερό κουτάκι φωτοβολίδων τοῦ σφρατοῦ, τό ὅποιο, ἐπειδή τοῦ ἀρεσε, εἰπε: «Δέν τὸ πηγαίνω στὸν καλό ἴερέα τοῦ χωριοῦ μας νά βάζει μέσα τὸ λιβανάκι τῆς Ἐκκλησίας»; Κάτι πού ἔκανε. «Ἐσύ», λέγει ὁ Ἀρχιερέυς στὸν Γραμματέα του αὐστηρά, «τὴν θεωρεῖς ἀσήμαντη τὴν πράξη αὐτή καὶ δέν τὴν ἀναφέρεις»;. Ἐγὼ κ. Δημήτρη μου, πού νά θυμάμαι, ἐπειτα ἀπό 60 χρόνια αὐτή τὴν πράξη πού ἔκανα ώς παιδί. Ἀλλά νά σου πω τὴν ἀλήθεια, βασάνισα τὴν μνήμη μου καὶ τὴν θυμήθηκα. Ἐτσι εἶχε γίνει ἀκοιβῶς.

Ρόπτησα, πούν λίγα χρόνια, πανεπιστημιακό καθηγητή -θεολόγο. Τόση ἀξία εἶχε ἔνα τενεκεδένιο κουτάκι, πεταμένο στὸ δρόμο; Καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε: «Δέν ἔξετιμή ἀπό τὸν Ἀρχιερέα ἡ ἀσήμαντη χρηματική ἀξία τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλά ἡ ἀγαθή προσάρδεσις τοῦ δωρητοῦ. Ἄς μήν ξεχνάμε τὸ δίλεπτο-κοδράντη τῆς χήρας στὸ Εὐαγγέλιο (Γαζοφυλάκιον), (Μάρκ.ιβ,42).

Μετά λίγες ἡμέρες ἀπό τὴν ὀπτασία, ὁ π. Ἰάκωβος, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἑορτῆς τῶν Εισοδίων τῆς Θεοτόκου (21.11.1991), ἔξεδήμησεν πρός Κύριον, μέσα στὸ

κελλί του, παρουσίᾳ πνευματικῶν του παιδιῶν, διπος εἶχε πεῖ σέ φίλους του προσκυνητές τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Καί μάλιστα, τὴν ὧδα πού ὁ χειροτονηθείς τὸ πρωΐ στὸ χωριό Φύλλα τῆς Χαλκίδος, ἀπό τὸν τότε Μητροπολίτη Χρυσόστομο σέ πρεσβύτερο, μοναχός Ἰάκωβος εἰσήρχετο στὴ Μονὴ. Ἐτσι, ἔνας ἴερομόναχος Ἰάκωβος ἔφευγε καὶ ἔνας νέος ἴερομόναχος Ἰάκωβος ἤρχετο στὴ Μονὴ.

Μετά δύο ἡμέρες ἐγίνε ἡ ταφὴ τοῦ π. Ἰακώβου στὴν αὐλή τοῦ καθολικοῦ, στὴν ἀνατολική πλευρά, ὅπου ὑπάρχει καὶ ὁ τάφος του σήμερα, παρουσίᾳ χιλιάδων προσκυνητῶν καὶ πνευματικῶν του παιδιῶν. Δύο πράγματα θά μοῦ μείνουν, ἀπό τὶς σκηνές ἐκείνες, ἀλησμόνητα: α) ὁ πολὺς κόσμος πού κρεμόταν ἀπό σκάλες, παράθυρα, τοίχους, μπαλκόνια κ.λπ. καὶ β) ἡ ζωντάνια μέ τὴν ὅποια φώναξαν ὅλοι μαζί, συγχρονισμένα τρεῖς φορές «Ἄγιος, Ἅγιος, Ἅγιος» τὴν ὧδα πού τὸν κατέβαζαν στὸν τάφο. Δέν ὑπῆρξεν δέ ἔνας ἀπό τοὺς παρόντες πού νά μήν ἔκλαιψε ἡ ἐδάκουσε. Τουλάχιστον γύρω στὸν τάφο, πού βρισκόμουνα μέ ὅλους τοὺς δικαστικούς λειτουργούς, πνευματικά του παιδιά.

Δέν εἶχα τὴν πρόνοια ἡ τὴν περιέργεια νά ωτήσω τὸν π. Ἰάκωβο: «Καὶ ἡ ἀπόφαση πού ἔβγαλε ὁ ἐπί τοῦ Θρόνου Καθήμενος Ἀρχιερέυς, πού προφανῶς ἦταν ὁ Κύριος, κριτής ζώντων καὶ νεκρῶν, ποιά ἦταν»;. Ὁμως, τὸ πρόσωπό του ἦταν ἥρεμο, χαρούμενο, φωτεινό, πού σήμαιναν ὅτι ἡ ἀπόφαση ἦταν γιά αὐτὸν δικαιωματική, μισθαποδοτική καὶ ὅχι καταδικαστική.

Ἐπί πλέον τά ἐκ δικαστικῶν λειτουργῶν πνευματικά του παιδιά βγάλαιε τά ἔξης, ἀπό τὸ ὄραμα, διδάγματα: α) ὁ π. Ἰάκωβος ἐκοίθη ἐν ζωῇ ἀκόμη ὅν, ὁ Κύριος εἰπεν: «Ἄμήν, Ἄμήν λέγω ὑμίν ὃ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμφαντί με ἔχει (ὄχι ἔξει) ζωήν αἰώνιον καὶ εἰς κοίσιν οὐκ ἔρχεται ἀλλά μεταβέβηκεν (ἔχει ἥδη μεταβεῖ) ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν» (Ιωάν.ε,24), β) γιά τὸν καθένα μας τηρεῖται ἵδιον βιβλίον στοὺς οὐρανούς, στὸ ὅποιο καταγράφονται ὅλες οἱ πράξεις μας, ἀπό τὶς πιό σοβαρές ἔως τὶς πιό ἀπλές καὶ γ) ἄλλη ἀξιολόγηση-ἐκτίμηση τῶν πράξεων μας γίνεται ἐδῶ στὴ γῆ (κοσμική) καὶ ἄλλη στοὺς οὐρανούς (πνευματική).